

Sygn. akt *I ACa 1513/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogdan Wysocki /spr./

Sędziowie: SA Ryszard Marchwicki

SA Mariola Głowacka

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. B. i W. B.**

przeciwko **A. B.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Koninie

z dnia 12 października 2017 r. sygn. akt I C 790/16

1. oddała apelację;

2. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej 4050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Ryszard Marchwicki Bogdan Wysocki Mariola Głowacka

Sygn. akt I ACa 1513/17

UZASADNIENIE

Powodowie G. B. i W. B. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania wnieśli o zobowiązanie **pozwanej A. B.** do złożenia oświadczenia woli następującej treści: A. B., w związku z odwołaniem darowizny przez G. B. i W. B., w postaci prawa własności zabudowanego gospodarstwa rolnego położonego w miejscowościach: C., gm. R., oraz G., gm. S., oznaczonej numerami ewidencyjnymi działek: (...) o łącznej powierzchni 9 ha, dokonanej na moją rzecz do majątku wspólnego z T. B. (1), w umowie, zawartej dnia 04 01 2008 r., w K. przed notariuszem Z. Z. (1) (rep. (...)), aneksowanej dnia 23.01.2008 r., nr rep. (...), oświadcza, że przenosi na rzecz G. B. i W. B. przysługujący jej udział

w prawie własności wyżej wskazanej nieruchomości rolnej, o wielkości 1/2 do majątku wspólnego powodów w części 7/16, a do majątku osobistego W. B. w części 1/16, a powodowie na powyższe oświadczenie wyrażają zgodę. Nadto powodowie, ewentualnie, na wypadek nieuwzględnienia tego roszczenia wnieśli o zasądzenie od pozwanej na ich rzecz solidarnie kwoty 100.000 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.05.2016 r.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 12 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Koninie oddalił powództwa (pkt 1), nie obciążył powodów kosztami procesu (pkt 2), zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie na rzecz radcy prawnego M. K. z Kancelarii Radcy Prawnego w K. kwotę 8.856 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu (pkt 3).

Podstawą orzeczenia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu I instancji.

Pozwana zawarła związek małżeński z T. B. (1) – synem powodów w dniu 28.09.1996 roku w Urzędzie Stanu Cywilnego w K.. W dniu 04.01.2008 r. została zawarta w formie aktu notarialnego Rep. (...) umowa darowizny nieruchomości rolnej, zgodnie z którą powodowie W. i G. małżonkowie B. oraz powód W. B. darowali synowi i synowej T. i A. małżonkom B. do wspólności ustawowej własność zabudowanego gospodarstwa rolnego, położonego w miejscowości: C., gminie R. oraz G., gminie S., oznaczonej numerami ewidencyjnymi działek: (...) łącznej powierzchni 9 ha, dla której Sąd Rejonowy w Koninie prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Równocześnie pozwana A. B. i T. B. (1), w związku z dokonaną darowizną, ustanowili na rzecz darczyńców – powodów prawo służebności osobistej polegające na bezpłatnym, dożywotnim wspólnym zamieszkiwaniu w darowanym budynku mieszkalnym, przy czym prawo to ograniczać się będzie do dwóch pokoi, kuchni, przedpokoju, wspólnej łazienki, wc, ogrzanych i oświetlonych, zagwarantowali powodom prawo swobodnego poruszania się po całym obejściu darowanej nieruchomości oraz zapewnili opiekę i pielęgnowanie w czasie choroby, czy ułomności

Następnie w dniu 23.01.2008r. aktem notarialnym Repertorium (...) sporządzono aneks do powyższej umowy darowizny z dnia 04.01.2008 r., w którym zostało zmienione oświadczenie woli zawarte w § 5, w celu uzyskania renty strukturalnej.

W tym czasie powodowie oraz pozwana wraz ze swoim ówczesnym mężem – synem powodów T. B. (1) zamieszkiwali razem w jednym domu. Powodowie zajmowali parter budynku, natomiast pozwana wraz z T. B. (1) i dziećmi zajmowali piętro budynku, przy czym strony miały wspólne wejście, jak również wspólnie spożywane były posiłki. Pozwana nie kłóciła się z powodami, nigdy nie zachowywała się źle w stosunku do nich, nie wyzywała i nie uderzyła ich

W dniu 9 maja 2010 r. zginęła wypadku samochodowym córka powodów, a żona G. M. R.. Pozwana zamieszkiwała w miejscowości C. wraz z powodami i mężem T. B. (1) do grudnia 2011 – stycznia 2012 roku. W grudniu 2011 – styczniu 2012r. pozwana wyprowadziła się z córką i zamieszkała u G. R. (1) miejscowości S. 59A, natomiast syn pozwanej i T. B. (1) nadal zamieszkiwał wraz z ojcem i powodami. Pozwana A. B. po wyprowadzeniu się przyjeżdżała do domu w odwiedziny do syna raz na tydzień lub raz na dwa tygodnie. W tym czasie pozwana nie kłóciła się z powodami, nie zachowywała się źle w stosunku do nich, nie wyzywała i nie uderzyła ich. Również w tym czasie powodowie nie rozmawiali z pozwaną dlatego pozwana się wyprowadziła oraz jakie relacje łączą pozwaną z G. R. (1). W ocenie powodów pozwana ich unikała. Natomiast latem 2015 roku powódka powiedziała pozwanej, że nie życzy sobie, aby ta sprzątała na grobie jej córki

Pozwana A. B. mieszkała u G. R. (1) do 15.08.2015 r., a następnie pozwana wraz z córką wróciła do domu w C. i zamieszkała wraz z synem, T. B. (2) oraz powodami. W tym czasie pozwana od poniedziałku do piątku zamieszkiwała w C., natomiast w weekend – od piątku pozwana wraz z córką zamieszkiwała u G. R. (1), przy czym taka sytuacja trwała około 6 miesięcy. W trakcie pobytu w C. pozwana przebywała na piętrze domu i nie schodziła do powodów. T. B. (1) we wrześniu – październiku 2015 r. dowiedział się, że pozwana jest w ciąży z G. R. (1) i powiedział o tym fakcie swoim rodzicom – powodom, przy czym na tym tle nie doszło do kłótni między pozwaną a T. B. (1). W tym okresie pozwana

w ogóle nie rozmawiała z powodami, nie kłóciła się z nimi, nie zachowywała się źle w stosunku do nich, nie wyzywała ich i nie uderzyła ich. Pozwana zamieszkiwała w C. do lutego 2016 r., a następnie pozwana wyprowadziła się i wraz z córką ponownie zamieszkała u G. R. (1), gdzie zamieszkuje do chwili obecnej. W dniu 23.05.2016 r. pozwana urodziła córkę Z., której ojcem jest G. R. (1).

Pozwana po wyprowadzeniu się - od lutego 2016 r. nie kontaktowała się z powodami i nie interesuje się powodami.

W miejscu zamieszkania powodów inni mieszkańcy mówili na temat zachowania pozwanej i jej związku z G. R. (1). Natomiast do powodów dochodziły jedynie informacje, że pozwana spotyka się z G. R. (1), przy czym powodowie domyślali się, że pozwana i G. R. (1) łączą „coś więcej”.

Powódka G. B. otrzymuje emeryturę rolniczą, która w lipcu 2016r. wynosiła 1.059 zł 08 gr brutto i 902 zł 08 gr netto miesięcznie. Natomiast powód W. B. otrzymuje emeryturę, która w lipcu 2016r. wynosiła 2.267 zł 58 gr brutto i 1.877 zł 50 gr netto.

Powodowie pismem z dnia 19.05.2016 r. odwołali darowiznę nieruchomości rolnej dokonanej na rzecz pozwanej A. B. do majątku wspólnego z T. B. (1), w umowie zawartej dnia 04.01.2008 r. aktem notarialnym Rep. A nr (...), w związku z aktami rażącej niewdzięczności.

Sąd Okręgowy w Koninie wyrokiem z dnia 19.10.2016 r. rozwiązał przez rozwód małżeństwo T. B. (1) z A. B. z winy pozwanej A. B., orzekając równocześnie o władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką stron oraz o obowiązku alimentacyjnym względem małoletniej córki. Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2017 r. oddalił apelację pozwanej A. B. od powyższego wyroku.

Powodowie swoje roszczenie wywodzili z art. 898 § 1 k.c., zgodnie z którym darczyńca może odwołać darowiznę nawet już wykonaną, jeżeli obdarowany dopuścił się względem niego rażącej niewdzięczności.

Powodowie w swoim piśmie 19.05.2016r. skierowanych do pozwanej, w którym odwołali darowiznę, nie wskazali jakiegokolwiek przyczyny uzasadniającej odwołanie darowizny, poza wskazaniem na rażącą niewdzięczność. Natomiast w uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że pozwana wywołała konflikt rodzinny swoim zachowaniem wiążąc się z mężem ich zmarłej córki, co doprowadziło do sytuacji w której stracili zięcia, a G. R. (1) zabrania im kontaktów z wnukami po zmarłej córce. Powodowie wskazali również, że pozwana wracając do męża stwarzała pozory, że chce unormowania stosunków rodzinnych, natomiast usiłując wprowadzić w błąd powodów oraz ich syna co do pochodzenia dziecka, spowodowała kolejną dolegliwość dla powodów. Powodowie zarzucili także pozwanej, że swoim zachowaniem kompromituje rodzinę, gdyż strony zamieszkiwały w niewielkiej miejscowości, gdzie wszyscy się znają i do powodów docierają informacje, że ich sytuacja rodzinna stała się przedmiotem plotek. W ocenie powodów pozwana postępuje wobec powodów w sposób rażąco sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, gdyż wywołała konflikt rodzinny swoim nagannym zachowaniem, a dodatkowo próbuje obarczyć winą za rozkład pożycia małżeńskiego ich syna. Nadto w ocenie powodów niewdzięczność obdarowanego polega na takim jego zachowaniu względem darczyńcy, które nie daje się pogodzić z moralnym nakazem poszanowania osoby świadczącej bezpłatnie jakieś dobro, a przesłanką stosowania art. 898 § 1 k.c. powinno być ustalenie, że obdarowany przynajmniej godził się na to, że jego zachowanie będzie wywierać negatywne skutki w sferze uczuciowej darczyńcy.

Pod pojęciem rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego - działania lub zaniechania, które są skierowane przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Chodzi tu przede wszystkim o popełnienie przestępstwa przeciwko darczyńcy, np. przeciwko zdrowiu, życiu, czci, mieniu oraz o naruszenie przez obdarowanego obowiązków wynikających ze stosunków osobistych łączących go z darczyńcą - np. odmowa udzielenia pomocy w czasie choroby, mimo oczywistej możliwości. Znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują z reguły czyny nieumyślne obdarowanego, a także drobne czyny umyślne, ale niewykraczające poza zwykłe konflikty życiowe i rodzinne, czy też popełnione w uniesieniu, rozdrażnieniu, zwłaszcza wywołane zachowaniem darczyńcy. Nie uzasadnia więc odwołania darowizny dopuszczenie się przez obdarowanego takich czynów, które w danych okolicznościach i warunkach nie wykraczały poza zwykłe przypadki życiowych konfliktów. O istnieniu lub nieistnieniu podstaw

do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują w każdym wypadku konkretne okoliczności, rozważone na tle zwyczajów panujących w określonym środowisku społecznym, przy czym czyny dowodzące niewdzięczności muszą świadczyć o znacznym napięciu złej woli obdarowanego, na co wskazuje użycie w art. 898 § 1 k.c. słów „rażąca niewdzięczność”. Należy przy tym zauważyć, że wprawdzie dopuszcza się możliwość skutecznego odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanego przejawiającej się w nagannym zachowaniu i czynach wymierzonych w osobę najbliższą darczyńcy, jednak możliwość taka jest zastrzeżona dla szczególnych, najbardziej drastycznych przypadków (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16.02.2016r. I ACa 44/16, LEX nr 2067990).

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy należy uznać, że zachowanie pozwanej A. B. nie nosi cech niewdzięczności, a tym bardziej cech rażącej niewdzięczności w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego – w tym także z zeznań samych powodów - wynika bowiem, że pozwana nie kłóciła się z powodami, nigdy nie zachowywała się źle w stosunku do nich, nie wyzywała i nie uderzyła ich. Natomiast powodowie w toku procesu nie wskazywali na inne zachowania pozwanej mogące stanowić przejaw rażącej niewdzięczności pozwanej względem nich.

Rzeczywistą przyczyną wniesienia pozwu w sprawie był fakt, że doszło do rozwodu pomiędzy pozwaną, a synem powodów, z uwagi na niewierność małżeńską pozwanej. Tymczasem samo rozejście się małżonków nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do uznania, że mamy w tym przypadku do czynienia z rażącą niewdzięcznością. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika bowiem, aby celem postępowania pozwanej było wyrządzenie w ten sposób powodom krzywdy lub szkody. Poczucie żalu, dyskomfortu i rozczarowania powodów, związane z zakończeniem związku małżeńskiego pozwanej z ich synem, nie można utożsamiać z chęcią wyrządzenia im w ten sposób przez pozwaną krzywdy. Należy przy tym zauważyć, że sama niewierność małżeńska obdarowanego małżonka, będąc zawinioną przyczyną rozwodu, nie stanowi rażącej niewdzięczności wobec darczyńców – teściów w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.03.2012 r., V CSK 179/11, LEX nr 1211874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2014r. I CSK 493/13, LEX nr 1537258).

Wobec tego w sprawie nie można uznać, że pozwana dopuszczała się względem powodów niewdzięczności, a tym bardziej niewdzięczności o charakterze rażącym w rozumieniu art. 898 § 1 k.c. uzasadniającej odwołanie darowizny.

Nadto powodowie w niniejszej sprawie – na podstawie tej samej podstawy faktycznej, w oparciu o którą zgłosili roszczenie główne – na wypadek nieuwzględnienia roszczenia głównego, dochodzili roszczenia ewentualnego, w ramach którego wniesli o zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwoty 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24.05.2016 r. W tej sytuacji ocena zasadności roszczenia ewentualnego może być dokonana na podstawie tych samych ustaleń faktycznych, w oparciu o które dokonane zostało rozstrzygnięcie o roszczeniu głównym. W ocenie Sądu w pierwszej kolejności należy zauważyć, że skoro nie doszło do skutecznego odwołania darowizny, to nie powstało po stronie powodów roszczenie o zapłatę równowartości przedmiotu darowizny. Nadto w oparciu o ustalenia faktyczne, poczynione na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez stronę powodową, należało uznać, że po stronie powodowej brak było jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie zasadności zgłoszonego roszczenia ewentualnego.

Wobec powyższego Sąd oddalił powództwa powodów jako bezzasadne. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążając powodów tymi kosztami, z uwagi na sytuację majątkową i osobistą powodów.

Apelację od wyroku złożyli powodowie, zaskarżyli go w całości. Powodowie zarzucali rozstrzygnięciu:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na sprzecznym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ustaleniu, że pozwana nie dopuściła się rażącej niewdzięczności wobec powodów oraz sprzeczność ustaleń sądu z materiałem dowodowym, tj. naruszenie obowiązku wyprowadzenia logicznych i niesprzecznych wniosków z materiału dowodowego,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 898 § 1 k.c. poprzez uznanie, że nie zachodzą przesłanki do uznania zachowania pozwanej jako rażąco niewdzięcznego dającego podstawę do odwołania wykonanej darowizny.

Wskazując na te zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie zobowiązania pozwanej do złożenia oświadczenia woli ewentualnie o zapłatę; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu za każdą z instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powodów zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych, albowiem nie zostały one dotychczas uiszczone przez pozwaną w żadnej części; ewentualnie w przypadku odstąpienia przez Sąd od obciążenia powodów kosztami zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne, wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych, albowiem nie zostały one dotychczas uiszczone w żadnej części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uzasadnienie.

Ustalenia faktyczne sądu I instancji nie budzą wątpliwości i stąd Sąd Apelacyjny przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Ustalenia te nie zostały skutecznie wzruszone w apelacji, także w ramach podniesionego tam zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc.

Jego analiza pozwala na stwierdzenie, że intencją skarżących nie było w tym przypadku podważanie któregoś z konkretnych ustaleń faktycznych sądu, ale próba zakwestionowania poprawności przeprowadzonego przez sąd procesu subsumcji tych ustaleń pod przepisy prawa materialnego, w szczególności art. 898 § 1 kodeksu cywilnego.

W istocie bowiem wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ustalenia faktyczne sądu I instancji były między stronami niesporne, a dodatkowo znalazły potwierdzenie w wynikach postępowania w sprawie o rozwód między pozwaną a jej małżonkiem, a synem powodów, T. B. (1).

Poza sporem były w szczególności fakty, które powodowie wskazywali jako podstawę odwołania darowizny, czyli związanie się pozwanej z byłym zięciem powodów G. R. (1) oraz zajęcie w ciężę z tym mężczyzną, przy ukrywaniu tej ostatniej okoliczności przed darczyńcami.

Nie doszło także do naruszenia przez Sąd Okręgowy wspomnianego przepisu art. 898 § 1 kc przez uznanie, że takie zachowania pozwanej nie stanowiły przejawu rażącej niewdzięczności w stosunku do darczyńców, uzasadniającego odwołanie dokonanej darowizny.

Dla odmiennej oceny nie było wystarczające odwołanie się przez powodów do ich subiektywnych odczuć związanych z postępowaniem obdarowanej.

Konieczność zapewnienia bezpieczeństwa obrotu powoduje, że o tym czy dochodzi do stanu rażącej niewdzięczności w rozumieniu przepisu art. 898 § 1 kc muszą decydować przede wszystkim kryteria obiektywne.

Podkreślić należy za sądem orzekającym, że za rażąco niewdzięczność przyjęło się uważać takie zachowania obdarowanego, które cechuje znaczne nasilenie złej woli, skierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej i które mają charakter wysoce nieprzyjaznych lub wręcz złośliwych (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 listopada 1999r w spr. II CKN 600/98, LEX nr 79932 oraz z dnia 26 lipca 2000r w spr. I CKN 919/98, LEX nr 50820).

Zachowania takie z natury rzeczy muszą być świadomie, bądź co najmniej z zamiarem ewentualnym kierowane bezpośrednio lub pośrednio przeciwko darczyńcy, a przy tym uznawane za takie powszechnie, w ramach przyjętych w społeczeństwie norm społecznych i moralnych.

Co prawda nie można wykluczyć sytuacji, gdy obdarowany, kierując swoje naganne zachowania wobec osoby bliskiej darczyńcy w ten sposób będzie zmierzał do wyrządzenia krzywdy samemu darczyńcy.

Taka sytuacja w realiach sprawy jednak nie zachodzi.

Nie sposób bowiem uznać za rażącą niewdzięczność po stronie pozwanej w stosunku do darczyńców jej zachowania skutkującego rozkładem pożycia małżeńskiego w związku z synem powodów, w tym związania się z byłym ich zięciem, a tym bardziej faktu zajścia w ciążę z tym mężczyzną.

Oczywiste jest, że w związku z otrzymaną darowizną po stronie obdarowanego powstaje obowiązek okazywania wdzięczności w stosunku do darczyńcy.

Nie może on jednak wyrażać się w obowiązku utrzymywania pożycia małżeńskiego z osobą bliską darczyńcy bądź też w zakazie nawiązywania relacji uczuciowych czy intymnych z oznaczonymi osobami, a tym bardziej w obowiązku informowania darczyńcy o takich okolicznościach z życia osobistego, jak zajście w ciążę.

Stanowiłoby to zbyt daleko idącą, a przez to niedopuszczalną ingerencję w wyłącznie autonomiczne sfery życia człowieka, do których należą uczucia (przeżycia emocjonalne) i jego życie seksualne.

Należy mieć na uwadze, że zawierając związek małżeński nupturienti zobowiązują się do wierności, utrzymywania wspólnego pożycia itp. jedynie **względem współmałżonka**, a nie wobec osób trzecich, w tym należących do ich rodzin macierzystych.

W związku z tym w judykaturze i doktrynie przyjmuje się, że samo dopuszczenie się przez obdarowanego niewierności, będącej zawinioną przyczyną rozwodu nie stanowi rażącej niewdzięczności wobec darczyńców (teściów) w rozumieniu przepisu art. 898 § 1 kc (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2012r. w spr. V CSK 179/11, OSNC-ZD, z. 1 z 2013r., poz. 18, z aprobowanymi glosami M. Warcińskiego, OSP, z. 3 z 2013r., poz. 31 i K. Bączyk – Rozwadowskiej, Przegląd Sądowy, nr 3 z 2013r., str. 133 – 140 oraz z dnia 27 czerwca 2014r. w spr. I CSK 493/13, LEX nr 1537258).

Z kolei, z przyczyn, o których była wyżej mowa, nie sposób uznać za niewdzięczność pozwanej jej zachowania polegającego na rzekomym zatajaniu przed powodami faktu zajścia przez nią w ciążę z G. R. (2).

Natomiast z prawidłowych ustaleń sądu wynika, że pozwana nie dopuściła się innych nagannych, nieprzyjaznych, skierowanych przeciwko powodom zachowań, mogących nosić cechy rażącej niewdzięczności w rozumieniu przepisu art. 898 § 1 kc.

Z tych przyczyn na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O należnych stronie pozwanej kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono (punkt 2 wyroku) na podstawie przepisów art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § kpc, przy uwzględnieniu treści § 10 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt. 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.).

Ryszard Marchwicki Bogdan Wysocki Mariola Głowacka